

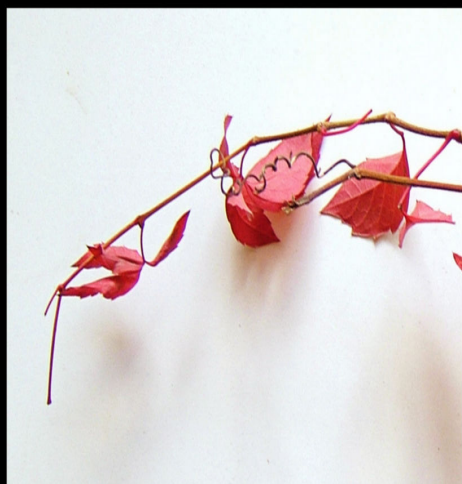
Nezávislý občasník zo života žiakov ZŠ Svätej Rodiny

Rodinkáčik

Šk. rok: 2010/2011

november 2010

ročník 6./ číslo 1

V skratke...

- 1. októbra** navštívili žiaci 1. stupňa dopravné ihrisko v Trebišove.
- 2. októbra** bola Vladykom Milanom Chauturom, aj za účasti našich učiteľov, slávená svätá liturgia v Klokočove. Táto októbrová fatimská sobota je zasvätená učiteľom cirkevných škôl.
- 12. októbra** sa otvorenia výstavy Ako sa rodí kniha, ktorú organizovalo mesto, mestská knižnica v spolupráci s DMS v Michalovciach MO MS v Sečovciach, zúčastnili aj naši žiaci 8. a 9. ročníka.
- 13. októbra** žiaci 3. a 4. ročníka navštívili Mestskú knižnicu v Sečovciach.
- 26. októbra** pri príležitosti Mesiaca úcty k starším, pripravili žiaci hudobného a literárno – dramatického odboru ZUŠ vystúpenie pre svojich starých rodičov v kláštore sestier baziliánok.
- 27. októbra** žiaci 1. až 5. ročníka navštívili divadelné predstavenie Traja tučníaci v Divadle J. Záborského v Prešove.
- 28. októbra** na 1. – 3. vyučovacej hodine mali žiaci duchovnú obnovu venovanú Sviatku všetkých svätých a po nej nasledovala návšteva filmového predstavenia v kine v Sečovciach.
- 9. novembra** prebehlo testovanie žiakov 9. ročníka Komparo 2010.
- 3. decembra** navštívia žiaci 2. stupňa divadelné predstavenie Tom, Dick a Harry v Štátnom divadle v Košiciach.
- 6. decembra** sa žiaci zúčastnia Duchovnej obnovy.
- V decembri** žiaci pripravia Vianočnú akadémiu.
- V januári** sa všetci tešíme na našich nových prváčikov.

Jazyková úprava: Mgr. Juraj Ostrožovič

Grafická úprava, tlač: Ing. Slávka Bukatová

Časopis Rodinkáčik:

ZŠ Svätej Rodiny, Kollárova 17, 078 01 Sečovce

www.zssrsecovce.edu.sk

Každý má v sebe kúsok bezbožnosti

Prvou povinnosťou Desatora je čnosť nábožnosti.

Ctiť si Boha, klaňať sa mu, modliť sa k nemu, veriť v neho, dôverovať mu, milovať ho nadovšetko, jednoducho povedané: prvým príkazom je byť úprimne a hlboko zbožným.

Priznajme si, že každý z nás nosí vo svojom vnútri istý sklon k bezbožnosti, ktorý nie je ničím iným ako alergiou na úplné, radikálne klaňanie sa – adoráciu – a lásku k Bohu. Boh, ktorý očakáva všetko a neakceptuje druhé miesto za ničím a nikým, nám naháňa strach. A tak nás to zväzda vytvoriť si Boha na náš spôsob, vyznávať naše osobné náboženstvo, povedzme rovno, príjemné božstvo, ktoré to nepreháňa s náročnými požiadavkami a nechá trochu miesta aj našim pozemským náklonnostiam.

Adorácia – klaňanie sa – je hlavným prejavom nábožnosti. Klaňať sa Bohu znamená uznávať ho za Stvoriteľa a Spasiteľa, za Pána a Vládcu nad všetkým, čo jestvuje, uznávať ho ako nekonečnú a milosrdnú Lásku. Adorácia jediného Boha oslobodzuje človeka od uzatvorenia sa do seba, od otroctva hriechu a modloslužby sveta.

Druhou povinnosťou prvého prikázania je žiť a živiť vo svojom vnútri tri božské čnosti: vieru, nádej a lásku. Tieto tri čnosti v nás vytvárajú spojenie s Bohom. Modlitba je vôbec nevyhnutnou podmienkou, aby sme mohli zachovávať Božie prikázania. Treba sa stále modliť a neochabovať (porov. Lk 18, 1).

Prvé prikázanie od nás žiada, aby sme rozvážne a bedlivo pestovali a chránili svoju vieru a odvrhli všetko, čo je proti nej. To predpokladá pravidelne sa usilovať o spoznávanie našej viery: najmä čítať Sväté písmo, kvalitné katolícke knihy a časopisy, prípadne aj formou internetu, televízie, rozhlasu.

Proti viere možno hrešiť rozličným spôsobom. Dobrovoľné pochybovanie o viere zanedbáva alebo odmieta považovať za pravdivé, čo Boh zjavil a Cirkev predkladá veriť. Ak sa pochybovanie pestuje vedome a dobrovoľne, môže priviesť k zaslepenosti ducha.

Proti Božej láske sa možno prehrešiť viacerými spôsobmi: ľahostajnosťou voči nej, neuznaním jej iniciatívy a jej sily; nevďačnosťou – zabúdaním odplácať sa za ňu láskou; vlačnosťou pri odpovedi na Božiu lásku a oddaní sa podnetu lásky; znechutenosťou alebo duchovnou lenivosťou, počnúc odmietnutím radosti, ktorá pochádza od Boha, až po odpor proti Božiemu dobru; nenávisťou voči Bohu pochádzajúcou z pýchy. Je to hriech satana a tých, ktorí mu slúžia a patria mu.

Snívam, snívaš,.....vstávaj !

Dovolenka v Argentíne

V jedno krásne ráno som sa zobudil skôr, lebo som sa tešil, že pôjdeme na dovolenku do Argentíny. Naraňajkoval som sa, oco vyniesol batožinu do auta a ja som mu pomohol. Po pol hodine sme nastúpili do auta. Ja som sa asi tešil najviac. Sestra sa tešila na kúpalisko a brat tiež. Trvalo nám štyridsaťpäť minút, kým sme sa dostali do Košíc na letisko. Lietadlo letelo o desiatej. Nastúpili sme do lietadla a odleteli. Po prýlete do Argentíny sme nasadli do taxíka a nechali sa odvieŕ do hotela. Bol to veľký hotel s tromi hviezdíčkami. Boli tam bazény, sauny a futbalové ihrisko. Na recepcii nám dali kľúč od izby. Najskôr sme si ju poprezerali a až potom sme sa vybalili.

V meste, keď sme išli cez jednu ulicu, som zbadal, že je tam veľa ľudí. Išiel som sa tam pozrieť a čo nevidím. Plno fotografov, ľudí a medzi nimi Lionel Messi. Ponúkal jeden deň strávený s ním. Bolo to ako tombola, porozdávali papieriky s číslami a jeden dali aj mne. Mal som číslo devätnásť. Všetci čakali. Lionel žreboval čísla a vyžreboval devätnásťku. Zdvihol som ruku a on ma kývnutím ruky zavolať. Prišiel som bližšie. Odfotil som sa s ním a potom sme spolu vošli do nejakej budovy. Bol tam jeho byt. Vošli sme do bytu. Messi mi dal papierik, aby som mu napísal svoje meno, štát kde žijem, vek... Potom prišiel jeden pán, ktorý vedel po slovensky, a začal prekladať, čo Leo hovorí. Dohodli sme sa, že na druhý deň ma vyzdvihne pred hotelom. Vyšiel som s ním z budovy a tam stála moja sestra, brat, mama a oco. Predstavil som ich a rozlúčil som sa s ním. Prišli sme do hotela, navečerali sa a išli spať. Ráno ma Leo vyzdvihol, išli sme do jeho bytu, kde som sa naraňajkoval, porozprávali sme sa a potom sme išli na futbalové ihrisko. Učil ma rôzne triky s loptou, potom išiel na chvíľu do brány a po chvíli aj ja. Poobede sme si išli oddýchnuť a najesť sa. Večer ma vyprevadil domov a ešte raz som sa s ním odfotil.

Zrazu som niečo počul a otvoril som oči. To ma sestra ťahala za perinu, budila ma: „Poď, Dávid, ideme na dovolenku do kúpeľov.“ Škoda, ale dúfam, že sa raz stretnem so slávnym futbalistom.

Snívam, snívaš,.....vstávaj !

Moje prázdniny snov

Moje prázdniny snov by som chcel prežiť v Egypte s rodinou. V Egypte by som musel stráviť asi mesiac, aby som si mohol užiť more a poprezerat' všetky kultúrne pamiatky. O Egypte by som sa dozvedel mnoho zaujímavých vecí, napríklad, že zakladateľom Egypta je Meni, dozvedel by som sa o živote faraónov a že ich považovali za bohov. Dozvedel by som sa, že najväčšie pyramídy sú Cheopsova, Chefrenova a Mykerinova a že Džoserova pyramída je najstaršia v Egypte. A navštívil by som aj Tutanchamónovu hrobku.

Toto je môj sen, ale dúfam, že sa mi takáto dovolenka raz splní.

Rastislav Širotník, 7. ročník

Moje vysnívané prázdniny

Keby som si mohla vybrať, kde stráviť prázdniny, určite by to boli tieto štyri miesta.

Najprv by som navštívila nejakú exotickú krajinu, pravdepodobne v Karibiku. Páčia sa mi krásne pláže, nádherné modré more a exotické prostredie s inými ľuďmi a odlišnou kultúrou, ako je na Slovensku.

Ako druhé miesto by som navštívila Floridu a všetky veľké a krásne mestá v jej okolí. Obzrela by som si tam obrovské mrakodrapy, slávne miesta a zase spoznala iné zvyky a inú kultúru. Ako tretie miesto by som navštívila Paríž, jeho obchody, pozrela Eiffelovu vežu, zašla by som aj do Disneylandu a vyskúšala si všetky atrakcie. Ako posledné miesto by som chcela navštíviť Juhoafrickú republiku počas MS vo futbale. Najkrajším zážitkom z celej návštevy by bolo, keby Slovensko vyhralo.

Tieto štyri miesta by som si vybrala pre ich krásu, ale časť prázdnin by som strávila doma s rodinou, priateľmi a krásnymi spomienkami na krásne strávené prázdniny .

Patrícia Kundrátová, 7. ročník

Aké boli

Prázdniny 2010

Moje tohtoročné letné prázdniny boli bezkonkurenčne najlepšie prázdniny, aké som kedy zažila. Nič, čo sa udialo cez prázdniny, nebolo plánované a možno preto boli také, aké boli. Začiatok letného láža-pláža sa niesol v znamení trebišovského kúpaliska, kde som strávila slnečné dni v bazéne, na prehriatom piesku, kde sme si ostošesť vybíjali energiu pri volejbale a pri spoznávaní nových ľudí. Keďže každý rok chodím s rodičmi na dovolenku, ani tohto roku to nebolo inak.

Tohtoročnú dovolenku naplánovali do Chorvátska na ostrov Krk. Dovoľenkou som nebola nadšená, ale keď musíš, tak musím aj ja. Aj keď nedobrovoľne. A nakoniec som bola šťastná, že som tam bola. Zoznámila som sa s Bratislavčankou Ivanou, s ktorou sme zadarmo dostávali zmrzlinu od chorvátskych zmrzlinárov, sedeli s Nemcami, ktorým som rozumela po anglicky každé tretie slovo a kúpali sme sa v bazéne počas búrky s Košičanom Maťom. Rodinnú dovolenku som prežila bez následkov a hneď po nej som mala ísť do kúpeľov Štós. Zhodou náhod som sa netešila ani tam, lebo cez môj mesačný kúpeľný pobyt mali byť aj Dni mesta Trebišov a tam som nemohla chýbať na koncerte Fictive Marry. A tak som si vydobyla, že do Štósu pôjdem iba vtedy, ak na víkend dostanem priepustku. A tak sa aj stalo. Odrátala som päť nekonečných dní v kúpeľoch a už som si užívala vôňu civilizácie. Túto vôňu som si dlho neužila, lebo po dlhej noci ma zobudili o jedenástej a už som sa viezla naspäť do „šalеноho domu“ Tatranka, kde som bola mesiac ubytovaná. Mesiac ubehol ako voda, ľudia prichádzali a odchádzali, deti plakali aj sa smiala, sestričky sa vždy za horšie vymieňali, ale „sranda musí byť!“ povedala babka, spláchla dôchodok a tohto pravidla sme sa držali aj my. Popri procedúrach sme si stihli vymýšľať „naše procedúry“, aby sme sa neunudili na smrť.

Nakoniec som sa 6. septembra opálená, plná zážitkov a s dobrou náladou vrátila do školy. Na tieto prázdniny a ľudí, ktorých som cez ne spoznala, tak skoro nezabudnem. Nech budú prázdniny o rok ešte lepšie!

Alexandra Prítoková, 8. ročník

Aké boli...

Moje prázdniny

Každoročne s príchodom leta si ľudia začínajú plánovať chvíle oddychu. V prípade výberu našej dovolenky to bolo trochu ináč. U nás doma sa začalo na túto tému rozprávať pomerne neskoro, no o to intenzívnejšie. Hlavným bodom oddychu bolo samozrejme more.

Mojou a maminou tajnou túžbou bol Egypt. Ockovi sa to veľmi nepozdávalo, no vzhľadom k tomu, že sme tam už spolu boli, nakoniec súhlasil. Všetci sme sa zhodli na tom, že je to ideálne miesto na oddych a načerpanie nových síl s tým, že je tam stále zaručene dobré počasie. Aj tento rok padlo rozhodnutie na Hurghadu, konkrétne pre hotel Tia Heights Makady Bay. Odvtedy som si už začala predstavovať, ako to tam bude vyzeráť. Obavy z letu neboli, nakoľko som už letela. Čas odchodu sa blížil, prípravy vrcholili a s nimi aj nervozita mojich rodičov, aby stihli všetko zabezpečiť. Pocity pri nastupovaní boli naozaj zmiešané, radosť, očakávanie, ale aj obavy sa striedali. Najhoršie to bolo pri vzlietnutí a pristávaní, hučalo mi v ušiach, no dalo sa to zvládnuť, hlavne, keď som mala pred očami more a cudzí svet. Ešte pred pristátím nám kapitán lietadla oznámil, že teplota vzduchu je 38 stupňov. Pocítili sme to hneď, keď sme vystúpili z lietadla.

Po príchode do hotela sme sa ubytovali a zoznámili sa s prostredím. Hotel bol krásny, celý komplex pôsobil veľmi príjemne až očarujúco. Priamo z balkóna sme mohli pozorovať more a krásne bazény pod ním. Po malej promenáde sme sa dostali k moru. More bolo nádherné, stačilo zostúpiť po schodoch a bola som akoby vo veľkom krásnom akváriu plnom farebných rýb a iných morských živočíchov a koralov. Celý pobyt v sebe skrýval aj veľa fakultatívnych výletov. My sme si vybrali výlet loďou s preskleným dnom a výlet na ostrov Giftun, ktorý bol úplne najfantastickejší. Loď s nami zakotvila na plytčine a každý sa mohol ponárať a obdivovať podmorský svet. Keď sme dorazili na ostrov, neverila som vlastným očiam. Prekrásny biely piesok, pláž ako z rozprávky, belasé more, to všetko bolo nezabudnuteľné. No ten môj najkrajší zážitok ešte len na nás čakal. Keď sme sa vracali z ostrova, zrazu sme z paluby lode mohli pozorovať skupinku delfínov, ako vyskakujú z vody popri lodi. Každý

večer sa o našu zábavu starali zamestnanci hotela. Boli to rôzne diskotéky, vystúpenia, animátori sa usilovali priučiť nás africkým tancom. Program zájazdu bol taký pútavý, že sme sa ani nenazdali a priblížil sa deň odchodu.

Ťažko sa nám lúčilo s jednou z mojich najkrajších dovoleniek. Na letisku sme čakali 2 a pol hodiny a veľmi sme sa nudili. Nakoniec prišla minúta letu. Zasa som mala strach, ale asi po pol hodine som sa strachovať prestala. Celý let domov som prespala. Zrazu som sa zobudila a boli sme neďaleko Slovenska. Pomyslela som si: „Chvála Bohu, že sme už tu!“ Po vystúpení z lietadla sme si zobrali batožinu a ponáhľali sa domov...

Konečne sme boli v Sečovciach.

HURÁÁ, že sme doma!

Eva Rozmanová, 9. ročník

Aké boli...

Moje prázdniny

Začiatkok prázdnin som strávila s rodičmi a sesternicou v Sárospataku. Bolo tam super. Plávali sme, potápali sa a robili rôzne iné veci.

Neskôr som išla na dovolenku s rodičmi do Vysokých Tatier.

Bývali sme v Starej Lesnej, v hoteli Forton. Hotel mal skvelé vybavenie: tenisový kurt, fitness, vírivku, saunu a golfové ihrisko. Naša izba bola s kúpeľňou, televízorom a mäkučkou posteľou. Mali sme z nej výhľad na Lomnický štít. Hrali sme golf, tenis a speedball. Našu dovolenku sme si spríjemnili návštevou Štrbského plesa, Skalnatého plesa a Hrebienka. Boli tam trampolíny, autíčka a loďky. Cestou domov sme zašli do ZOO v Spišskej Novej Vsi. O týždeň sme šli s Michaelou do Kisvardy na kúpalisko. Zažili sme tam veľa zábavy.

Na konci prázdnin sme boli u babky v Ozorovciach na návšteve. Takto som strávila svoje prázdniny.

Slávka Kutná, 7. ročník

Škola volá

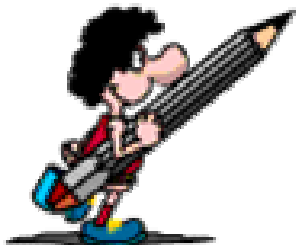
„Vstávaj !“ kričí na mňa mamka. Ja som ju ignorovala. Mamka zase kričí: „Vstávaj !“ Tak som vstala a šla som sa umyť. Ešte predtým som sa pozrela na hodiny a videla som, že je 7:30. Bolo 2. septembra a bol to pre mňa dosť veľký nezvyk, pretože cez prázdniny som vstávala okolo dvanástej naobed. Tak som sa umyla, zjedla raňajky a išla som k autobusu.

Do školy som sa vôbec netešila, ale bola som zvedavá na mojich spolužiakov, ako sa zmenili. Moje kroky neviedli v tento deň ako prvé do školy, ale na svätú omšu. Išla som tam so svojou spolužiačkou, a keďže sme sa dlho nevideli, ústa sa nám nezavreli. Mala som jej čo povedať. V kostole som stretla svoju učiteľku a aj ďalších spolužiakov. Po omši sme šli konečne do školy. Privítal nás riaditeľ školy, predstavil nám nových učiteľov, poprial nám veľa šťastia do nového školského roku, a tak ďalej.

A už sme kráčali do tried. Tam ma čakal šok. Mali sme nové lavice. Tie lavice nemám rada, pretože sú malé a príliš úzke. Nikto tým nebol nadšený, pretože minulý rok sme si sami maľovali lavice. V tej chvíli som to viac neriešila a sadla som si do tej nepohodlnej lavice. Do triedy vošla naša triedna učiteľka, všetci sme ju s radosťou privítali. Vysvetlila nám, ako to bude v nasledujúcich dňoch, a rozprávali sme sa o prázdninách. Prvý deň som bola približne iba hodinu v škole. Učiteľka nás pozdravila a konečne sme odšli domov.

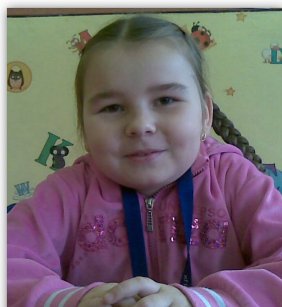
Bola som nešťastná, že sa už začala škola, pretože pre mňa to znamená samý stres. To bol môj prvý siedmacky deň v škole.

Simona Uhrinová, 7. ročník

Predstavujeme

NAŠI PRVÁČI

Dominika

Tímea

Mária

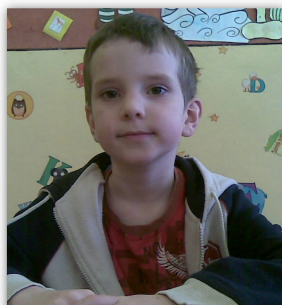
Dagmar

Nina

Viliam

Marek

Peter

Nikolas

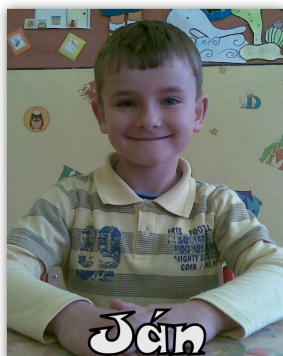
Krivá čiara, rovná čiara.

Čo sa prvák s takou čiarou natrápi a naumára!

Začiatok vždy býva krušný a druhý prst neposlušný.

Akože jeho kolieska, čaptavé kľučky môžu sa potom premeniť v oblúčky, slučky?

A predsa tie detské rúčky zdolajú raz veľkú vedu: ABCEDU.

Opäť sa začalo to každodenné trápenie...

Tie krásne letné dni, páľivé slnko, plno kvetov v pestrých farbách, kúpanie a opaľovanie vystriedalo zas to naše každodenné učenie – „mučenie“. ☺

Asi 4 dni pred začiatkom prvého školského dňa som išla, ako každý rok, s dvoma kamarátkami do školy robiť nástenky, no keď som tam došla, zarazil ma veľký neporiadok. Neskôr som sa dozvedela, že sa robila „veľká“ prestavba. Dve triedy sa priečkou rozdelili na 4 triedy a dokonca aj naša bývalá trieda sa rozdelila. Teraz sa tam učia žiaci 2. a 4. ročníka, ktorí sa z vedľajšej budovy, z tretieho poschodia, presťahovali do hlavnej budovy. Priestory 3. poschodia teraz navštevujú už len žiaci ZUŠ sv. Cecílie. Keď som došla do našej terajšej triedy, bol tam tzv. sklad. Bola tu presťahovaná celá počítačová miestnosť, z ktorej sa urobili priečkou dve triedy – počítačová učebňa a trieda, do ktorej chodia žiaci 6. ročníka. Celú prestavbu uskutočnili naši milí a láskaví učitelia a samozrejme aj teta upratovačka. Netušila som, ako to bude vyzerat' v prvý deň školy, keďže len 4 dni pred začiatkom školského roka to vyzeralo, akoby sa tadiaľ „prehnalo tornádo“. Ale naši usilovní pracovníci to zvládli. ☺

Prvý školský deň sme začali sv. omšou a liturgiou. Po nej sme šli do školy na slávnostné privítanie. Pre mňa prekvapením bolo to, že po prvý- krát zaznela slovenská hymna v škole. Tak isto aj v triedach máme štátne symboly (štátny znak, štátnu vlajku a slová štátnej hymny). Po slávnostnom príhovore riaditeľa školy PaedDr. Ľubomíra Dežerického, PhD. , básňach a piesňach sme sa pobrali do svojich tried. Po „dlhých-krátkych“ prázdninách sa spolužiaci aj trošku zmenili – Lukáš vyrástol o 3 či 4 cm, Fero nabral tie 3 - 4 kilá, no na rozdiel od ostatných sa Marianka vôbec nezmenila a ostala taká učenlivá, ako bola. V triedach sme si povedali všetko to, čo bolo potrebné a mohli sme ísť domov.

Prvý deň bol celkom fajn, len tie ďalšie dni... učenie, učenie a učenie. No na to teraz nechcem myslieť.

Takže... najbližšie nás čaká Komparo („nácvičný monitor“) a ten je už v novembri. V decembri divadelné predstavenie v Štátnom divadle v Košiciach. Každý rok organizujú deviataci školský ples, ani my nebudeme výnimkou. Ten bude vo februári. A v marci nás čaká Monitor 9 ...! V apríli už budeme záväzne posielat' prihlášky na stredné školy. Na konci školského roka, v júni, chceme ísť na záverečný triedny výlet s pánom učiteľom Mgr. Jurajom Ostrožovičom. Tento výlet si chceme poriadne užiť, keďže je to náš posledný, čo budeme spolu.

Teraz sme sa už celkom dobre rozbehli, tak nám ostáva len: učiť sa, mučiť sa či kašľať na to ? ☺

Alžbeta Lörincová, 9. ročník

Rozhovor:

V sérii rozhovorov v našom Rodinkáčiku pokračujeme. Tentoraz sme si na „mušku“ zobrali našich nových učiteľov.

Mgr. Radoslav Sabol, rímskokatolícky kaplán

- 1. Kedy ste sa narodili?** Narodil som sa 26. 8. 1980, vo Vranove nad Topľou. Pochádzam z piatich súrodencov. Som zo súrodencov najstarší.
- 2. Aké ste mali detstvo?**
Detský vek bol bezstarostný o všetko sa starali rodičia. Svoje detstvo som prežil v Košarovciach, v prvom rade to boli súrodenci a rovesníci, s ktorými som trávil voľné chvíle na ihrisku, v lese sme robili bunkre. ☺
- 3. Kde ste chodili do školy?**
Základnú školu som navštevoval vo svojom rodisku v Košarovciach. V roku 1994 som navštevoval strednú školu v odbore kuchár, čašník a prevádzkar spoločného stravovania. Prospech som mal dobrý. ☺
- 4. Čím ste chceli byť v detstve?** V detstve som chcel byť kombajnistom. Ako malý chlapec som veľmi túžil voziť sa na kombajne. ☺
- 5. Máte radi šport, ak áno, aký?** Rád si zahrám futbal, beh.
- 6. Ako sa vám učí na našej škole?**
Prvýkrát ako kňaz učím na cirkevnej škole. Ako „nováčik“ oboznamujem sa s podmienkami, ktoré sú dané na cirkevnej škole.
- 7. Ako sa Vám páči v Sečovciach?**
Pred štyrmi rokmi som pôsobil v Sečovciach ako diakon, takže už ako diakon som sledoval život vo farnosti. Po vysviacke som bol ustanovený za kaplána do Valalík, kde som pôsobil tri roky. Od 1. júla 2010 som bol ustanovený za kaplána do Sečoviec, vrátil som sa na „staro- nové“ pôsobisko. Všade sú ľudia, ktorí chcú počuť Božie slovo, žiť sviatostným životom, nie som v Sečovciach preto, aby sa mi „páčilo“, ale, aby som ohlasoval Božie slovo, vysluhoval sviatosti.
- 8. V ktorých krajinách sa vám najviac páčilo?**
Veľmi ma oslovilo Poľsko, konkrétne Krakov a mariánske pútnické miesto Čenstochowa, no a samozrejme Rím.
- 9. Prečo ste sa stali kňazom?** Odpoveď na položenú otázku nachádzam vo

sv. Písme: „*Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás*“ (Jn 15, 16)

Za rozhovor ďakuje Samuel Pohár, 8. ročník

PaedDr. Melánia Vargová, triedna učiteľka 2. ročníka

1. Kedy ste sa rozhodli pre zamestnanie učiteľky ?

Pamätám si na to presne, bolo to v 2. ročníku vtedy ešte ZDŠ, keď k nám do dedinskej školy v Plechoticiach nastúpila nová pani učiteľka Kamila Chillová. Obdivovala som na nej všetko, myslím, že som chcela byť presne taká ako ona. Dokonca som jej napísala list. Asi pred rokom mi ho ukázala, bolo to neveriteľné, že si ho zachovala po takej dlhej dobe.

2. Koľko rokov majú vaši prví žiaci?

Keďže som začínala ako učiteľka MŠ v Slivníku ešte pred VŠ, predpokladám, že majú približne 28 rokov. Živo si na nich spomínam, dokonca si pamätám väčšinu mien.

3. Určite máte na svoje prvé roky učenia zaujímavé spomienky a zábavné príhody. Máte na nejakú z nich zvláštnu citovú väzbu?

Samozrejme, spomienok a zábavných príhod bolo a je veľmi veľa, či už to boli školy v prírode, výlety, exkurzie a pod. Každý deň sa niečo zaujímavé udeje aj v triede. Niektorí žiaci zasielajú pozdravy k meninám, Vianociam. S bývalou žiačkou Veronikou si dokonca z času na čas posielať SMS, čo má ktorá nová a tak...

4. Mali ste v detstve aj nejaké túžby po inom povolání?

Asi ako každé dievča – túžila som byť herečkou, speváčkou alebo hlásateľkou. Modeling v tom čase nebol rozšírený, vlastne sme ho ani nepoznali. Paradoxne mňa skôr trápilo, že som bola veľmi chudá. Dnes patrí medzi najlákavejšie zamestnania mladých dievčat.

5. Čo vás na učení najviac láka?

Teší ma detský úsmev, oddanosť a bezprostrednosť detí, ich láska, ktorú vycítia, keď im ju dávate. Pretože deti sa nedajú oklamať žiadnou falošnosťou. Som vdáčajná, že im môžem odovzdať vedomosti a že ich ony prijímajú a chápu. A stále ma baví dávať jednotky.

6. Kde sta chodili na strednú školu?

Absolvovala som Gymnázium v Trebišove.

7. Aký predmet ste na základnej škole najviac obľubovali?

Veľmi rada som mala slovenský jazyk a výtvarnú výchovu.

8. Aký je váš názor na našu dnešnú mládež?

Mládež ako taká, je vo svojej podstate stále rovnaká. Pred rokmi, aj teraz. Má svoje túžby, ideály, hudbu a má pocit, že jej dospelí nerozumejú. Obdivujem mladých ľudí, ktorí vedia, čo chcú a idú za svojím cieľom. Na druhej strane ma irituje ľahostajnosť mladého človeka k svojmu životu a najmä, ak je podmienená drogami. Je to začiatok konca. Ale na to musia prísť sami.

9. Máte z detstva nesplnené sny?

Keď tak nad tým premýšľam, myslím, že sa mi splnilo všetko, čo som si v detských rokoch vysnívala. Niečo vo väčšej miere, iné menej. Ale o tom je život.

10. Keby ste sa mohli presťahovať kdekoľvek na svete, kde by to bolo? Ak áno, prečo?

Milujem slnko a teplo, preto by som si vybrala niektoré prímorské mestečko v Taliansku. Páči sa mi ich reč, kultúra, more a pohoda...

11. A na záver niečo z vášho naj...:

jedlo – všetko, okrem prívarkov,

nápoj – v poslednom čase horúci voňavý čaj s medom a citrónom,

hudba – dominuje Elán,

mesto, štát – už spomínané Taliansko, prípadne Paríž vo Francúzsku,

farba – červená,

kniha – Večná Ambra, Odviate vetrom,

ľudia – lady Diana.

Za rozhovor ďakuje Anna Chovancová, 8. ročník

Len zapáľme sviečku...

Pamiatka zomulých

November. Preniká nami nostalgia za blízkymi, ktorí odišli z tohto pozemského sveta. Rok čo rok miera naše kroky na cintoríny, ktoré v tomto období rozkvitajú záplavami kvetov a očistným svetlom tisícok sviečok.

Nezáleží na tom, či je to cintorín vojenský, historický, verejný alebo symbolický. Všade odpočívajú niekoho blízki, priatelia, známi, alebo nám ich pripomínajú.

Stojíme pri hroboch, mlčky, s pohľadom upretým do minulosti. Strážime deti, pre ktoré je horiaci plamienok neopakovateľným zážitkom, aby si neublížili. Len teraz, len raz v roku môžu zapáliť veľa, veľa sviečok, a sledovať s naširoko roztvorenými očkami hru ohnivých svetielok.

A počúvajú, aký bol deduško, či babička, ako žila, aká bola. Strata blízkeho človeka je vždy bolestná. Na ňu nie sme pripravení nikdy.

Pre spomienku a z piety budujeme náhrobné kamene. Náhrobky zomulých môžu byť rôzne. Videla som monumenty so sochami v životnej veľkosti z bieleho mramoru, pomníky s anjelkami so zlomenými krídlami i celkom nenápadné náhrobky s jednoduchým krížom. Hroby slávnych, hroby prostých i neznámych ľudí. Zastavme sa pri nich na chvíľu a zamyslime sa nad životom aj iných, možno celkom cudzích ľudí. Siahnime do svojho vnútra a nechajme sa unášať pokorou, ktorú v sebe v dennom zhone potláčame a podajme ruku blížkemu - na zmierenie s ním i so sebou.

Spomínajme. Na tých, čo už nie sú medzi nami. Na to pekné, čo v našich myšliach zanechali. Na ich svojský slovník, prízvuk, črty, prchavý úsmev, lásku, ktorú rozdávali.

Nemusíme nechávať miesto pri stole.

Len zapáľme sviečku a prihovorme sa každému

milým slovom.

Svätí a blahoslavení 20. storočia:

Bl. Matka Tereza z Kalkaty

V septembri sme si pripomenuli 13. výročie smrti jednej z najvýraznejších ženských osobností 20. storočia, Matky Terezy z Kalkaty. Útla Albánka, vlastným menom Agnes Gonxha Bojaxhiuová, sa stala legendou, ktorej pamiatku si pripomínajú mladí na celom svete. Bezprostredný vzťah k biednym, trpiacim a chorým, nesmierna láska a dobrota, hlboká viera v Boha, absolútna vernosť cirkvi. Nielen tieto, ale i ďalšie atribúty urobili z Matky Terezy najuznávanejšiu misionárku lásky, laureátku Nobelovej ceny za mier z roku 1979, ktorej zachované svedectvo života je pre súčasných veriacich silným vzorom kresťanských cností.

Narodila sa 27. augusta 1910 v macedónskom mestečku Skopje ako posledné z troch detí. Keď mala osemnásť rokov, rozhodla sa vstúpiť do Loretského rádu v Bengálsku v Indii. Tento rád v tom čase patrila k medzinárodným rádom a bol riadený z Írska, takže do Indie sa mohla dostať len cez Írsko. Po dvoch rokoch sa stala nositeľkou rehoľného mena Terézia na počesť sv. Terézie z Lisieux, patrónky misionárov. Agnes alebo sestra Terézia si uvedomovala, že ju so sv. Terezkou nespájalo len spoločné meno, ale aj túžba odísť na misie. V roku 1929 ju vyslali do Indie. V indickom meste Kalkata sa v duchu hlavnej náplne loretského rádu zaoberala školskou činnosťou na škole sv. Márie, kde bola najprv učiteľkou, neskôr riaditeľkou. Práve z týchto čias pochádza jej nezabudnuteľné oslovenie „Tereza z Kalkaty“.

Počas jednej cesty vlakom do Darjeelingu v roku 1946, sa jej Boh prihovril slovami, ktoré vniesli do jej života radikálne životné zmeny a osobité poslanie v práci s najúbohejšími. Túto situáciu neskôr sama okomentovala: „*Bol to príkaz, nariadenie, absolútna istota. Vedela som, čo mám robiť, ale nevedela som ako.*“ V roku 1950 vytvorila spoločenstvo sestier. V roku 1965 povýšil vtedajší pápež Pavol VI. ňou založenú Kongregáciu misionárov lásky na kongregáciu pápežského práva, ktorá bola postavená na františkánskych princípoch s dôrazom na osobnú chudobu jej členiek (charakteristické je ich jednoduché biele sári s modrým lemovaním). Dielo Matky Terezy si postupne získavalo úctu a rešpekt nielen medzi miestnymi úradníkmi, ale aj najvyššími štátnymi predstaviteľmi celého sveta.

V júli 1997 bol jej návrat zo zahraničných ciest sprevádzaný chorobou, ktorej napokon 5. septembra 1997 podľahla. Za účasti približne 300 000 pútnikov ju na Námestí sv. Petra v Ríme vyhlásil za blahoslavenú pápež Ján Pavol II.

<http://activ8.signalny.cz/0807/blahoslavena-matka-tereza>

*„Včerajšok je preč, zajtrajšok ešte nenastal.
Máme len dnešok,
Tak začnime.“*

Matka Tereza

Kreslila Alžbeta Vartášová, 8. ročník

A na záver...

Ja prasknem

Prečo má bocian také dlhé nohy?
- Aby ho žaba nekopla do zadku.

Vstúpi blondína do vlaku a pýta sa:

"Dostanem sa týmto vlakom do Prahy?"

"Nie", znie odpoveď.

Vstúpi druhá a pýta sa:

"A ja?"

Ide žena po meste a na lampe vidí inzerát na predaj bytu.

Začne klopať na lampu.

Ide okolo muž a pýta sa:

- Prečo klopete na tú lampu?

- Je tu inzerát, že sa tu predáva byt.

Muž odpovedá:

- Tak klopte ďalej, hore sa svieti.

Cez púšť ide pútnik, keď naraz spozoruje, že ho prenasleduje lev.

Začne bežať, avšak lev sa stále približuje. Keď je už blízko pri ňom, padne na kolená a prosí

Boha: - „Pane, vnukni tomuto

levovi, prosím, kresťanské zmýšľanie!“

Lev okamžite padne na kolená, zloží ruky, pozrie na nebo a hovorí:

- „Pane, ďakujem ti za tento pokrm, ktorý mi tak prozreteľne posieláš do cesty...“

Na hodine náboženstva dal duchovný deťom za úlohu nakresliť svätú trojicu. Malému Ďurovi sa nechce kresliť trojicu a kreslí lietadlo. Kňaz k nemu podíde a pýta sa ho:

— *A kde že tu je svätá trojica?*

— *Letia v lietadle.*

Tu v iluminátore vidieť Boha-otca, Boha-syna a Ducha Svätého.

— *A toto je kto? — Ukazuje farár na štvrtú hlavu v okne lietadla.*

— *To je Pontský pilot.*

Dva hady na púšti:

-Počuj, sme jedovaté?

-A čo ja viem? Prečo?

-Práve som si zahryzol do jazyka.